

Falusi Márton

Vadászat

Miféle madár csikorog és jajveszékel
függőfolyosónkra hajló boltozatfában?
Miféle nyílászáró fordul ki, fordul be
sarokvasán? Az ajtótok párától duzzad,
s mint szivornyázók jonha, lassan elnehezül.
Üvegtéglákba falazott napsütés hímzi
vakolatunk polgárpenészét. Gellérthegyi
szárnyasok gyűrűzve buknak alá, a földem
görgös, főnöki székein flúgos kamaszok
ádázan lökdösik magukat körbe-körbe.
Két vaddisznó is, olvasom, elmerészkedett
a Normafától hozzánk, a Schweidel utcáig,
kiügettek helyzetjelzőből, fényszóróból,
pedig ez már egy bandzsító kereszteződés,
a régen kivágott sváb szőlősorok helyén
ásványolajat szívó gépkocsik szorítják
a Hegyalját, és parkolóórák karói.
Árokiparti keverék cirmos ólalkodik
hurkapálcán kopogó, rugós harkályt lesve.
Monorról származik, Hollókőről a játék
fakopáncs. Egyikük sem hihetőbb a kinti
madárricsajnál: lenőtt mükörmökbe csípett
krétacsonk csavarog így iskolai táblán.
A felmosórongyéj koszlott mikroszálaít
végighúzták bőrünkön, porrá leszünk újra,
és kicsavarták sűrű parkerdők tövébe,
hogy onnét vétessünk a végső számadáskor.
Gumitalpú papucsom tisztaságtól ragad,
beállt a fogcsikorgató állkapocs görcse
és a ménkű forgalom Buda deréktáján.
A Döbrentei térig ereszkedő nyolcas
busz hány féktárcsát és térdízületet vásott

FALUSI MÁRTON (1983) költő, a *Hitel* szépirodalmi szerkesztője. Legutóbbi verseskötete: *Albérleti fordulónap* (versek, 2013).

el húsz év alatt, mióta hányingeremet
előzgeti kuplungszagú, tabáni hágón?
Rács, korlát, cső rossz idegzetét felső szomszéd
ajzza pattanásig, leöblíti a vécét.
Úrítkezése rezet, vasat megremegtet,
s míg átzuhan otthonunkon, az ablakrésbe
telt zsírú főztök búzfelhője préselődik
a szállodai konyha ventilátorából.
Kötelességtudó, háztartásbeli aktus
kunkog egyhangúan, mint hektikás fafúvós.
Honnét jön a hang? Melyik szomszédasszony élvez
pletykáknak kihúzható dobhártyába bújva?
Két és fél méteren fut a dupla fűtésű,
bögrém pereme alatt csíkot húz a kávé,
arcodon sekélyebbek az alvás árcai.
Kirúgom a létrát szerelmünk vadleséből,
összebújunk, vonzó tulajdonságaidon
vissza ne kapaszkodjak. Szarvasbogár döngött.
Egy koca kismalacaival automata
kukoricán csámcsogott. Olyan gyorsan ment le
a Nap, mint mellénybe ejtett aranyzsebóra.
Emlékszel-e, hogy az ösztönösen gyorsuló
őzbakok mennyi idő alatt voltak százon?
Besűrűsödött-e patájuk nyomán a zöld?
Összeöregedtünk a várakozással, vagy
inkább hozzánk fiatalodott a korhadás?
Porcukorból ágyneműtartónkba költözött
ruhamoly bábozódik filcbe, szőrtömésbe.
Vízköves zuhanyfej fröcsköli össze-vissza
fürdönket, a gázláng felszisszen, akár tűzfal
huzalán leszaladó villámcsapás, női
reflex térdig felszaladó harisnyaszemtől.
Legörnyedsz a hűtő mellé csúsztatott *raid*hez,
kijebb vagy beljebb volna érdemes helyeznünk.
Csalétekbe hangyák áramlanak. Kűszöbök,
falak, lépcsők folytonos nyomvonalán húzzák
fekete gyújtózsínőrzukat, a kikelet
hosszabbítóját földgömbbe csatlakoztatják.
Tévékábelén szállítok gyerekkoromig
mérget: családi videókat szuggerálok.
Reménytelenebb fölfejtene döntő okát
pályaelhagyásnak és párválasztásaim
megjósolt kimenetelének a hangyaboly

fészkénél. Kazettáról átjátszott dévédé
rózsafüzérként pergeti örök arcomat.
Mikor állatkerti kecske lop csemegét,
nem ártatlan pír ül ki tizenkét évemre,
csak balekségem prepubertás előjele,
burnuszba bugyolálva pedig azóta is
karácsonyról karácsonyra kipenderítem
Kisjézuskát a Táltos utcai szocreál
Oltáriszentségből. Ó, ha tudtam volna, hány
alkalmi házba kopogtatok be fogantyús
Betlehemmel, s hány foganatlan Mária hagy
faképnél, heródesi családtervezéstől
vérezve át hajsolt közösüléseinket,
aranyból is, ezüstből is ágyat kínálok
a szentcsaládnak. Azt se bánom, ha miattam
hiúsul meg a húsvéti evangélium.
Ménesi úti szédelgésemet látomás
kísérti, fakón elmacskásodott árnyakban
ugrasztja meg a vérkeringést. Százmillió
lakások üvege mögött kivilágított
családfők állnak, mint kapitális nagyvadak,
mielőtt összecsucsklanak, parkolójukban
egy disznóhajtás terítéke. Derűlátó
becslés szerint is nyugdíjba vonulok, mire
gyerekelem lediplomázik. Átázott bakancs
gázol a zsombékosban, fenn madártávlatból
elhúzó hangorkán, fácánnyakkal kitekert
hangjegy, hangalak a téli vetést elálló,
néma csóben. A szerelem s a halál feje
elcsavarodik, akár pálinka kupakja,
elfojtott sóhajuk összecsomózott lábú
vadnyulak körül tekereg. Lövedékeink
pontosan csapódnak be, az ágbogát, törzset,
gyökeret eresztő, szép rügysorozatvetés
a márciusi fagyokat szíven találja.